

[Henry Christensen.]

vist kun finansministeren, der talte; dengang fandt den højtærede finansminister, at der var rimelighed i at gå lånevejen i ikke ubetydeligt omfang. Jeg har set, at det socialdemokratiske studenterblad Frit Forum i sit decemhernummer over for finansministeren har skrevet følgende — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Vi må inderlig håbe, at finansministeren sagde det sidste“ — altså dette om lånevejen — „i spøg; han er jo en ganske lun fyr!“

Det viser sig da også, at i de udtalelser, den højtærede stats- og finansminister fremsatte i aften, er der ikke levnet lånevejen ret store muligheder.

Den højtærede undervisningsminister ved, at hvis han vil have mit parti i tale, er det ikke vejen at komme med forslag, som i højere grad begunstiger legaterne end lånene. Den højtærede undervisningsminister må naturligvis selv afgøre, hvad han vil; men han ved, at han ved at gå den vej har forskærtset mulighederne for at opretholde et samarbejde om denne lovgivning i det høje ting.

Der er en anden ting, jeg i denne forbindelse ønsker at pege på. Da vi, jeg tror i 1955, behandlede denne lovgivning, havde vi en del forhandlinger med de polyteknisk studerende, der selv kom og sagde, at de var parat til, at der for deres vedkommende alene blev tale om en låneordning; man skaffede dem derved den fornødne adgang til at studere, men hvis de skulle give afkald på legater, måtte det være en forudsætning, at disse lån, efterhånden som de blev tilbagebetalt af de studerende, blev forbeholdt en særlig fond for de polyteknisk studerende også fremover, således at der efterhånden kunne opsamles tilstrækkelig kapital til klare en lettelse i uddannelsesforholdene for disse. Det har man afvist fra regeringens side eller fra deres side, som har administreret denne ordning. Det forekommer mig hverken at være rimeligt eller klogt, at man har gjort dette, og jeg vil da gerne på ny rejse det spørgsmål, om man ikke netop for dette og en række andre områder, hvor indtægtsmulighederne er så langt gunstigere end i samfundet i almindelighed, bør tage den tanke op til overvejelse. Derved skabte man netop på

lang sigt et vist sikkert grundlag for, at man havde midler til rådighed til stadig at kunne hjælpe på disse områder.

Jeg må derfor sige, at jeg ikke synes, den højtærede undervisningsminister i sit oplæg og med det forslag, der er fremsat, har haft nogen lykkelig hånd, i hvert fald ikke hvis ministeren har tilsigtet et forsøg på at opretholde det samarbejde, der hidtil har været om denne lovgivning.

Ninn-Hansen: De bemærkninger, det ærede medlem hr. Søgaard fremsatte om uddannelsens betydning, kan jeg tilslutte mig. Der er fra alle sider enighed om det betydningsfulde i, ikke mindst i øjeblikket, at de unge får lejlighed til at dygtiggøre sig, og det lovgivningsarbejde, der nu foregår, viser jo også interesse fra alle sider herfor. Men dermed være jo ikke sagt, at det er ligegyldigt, hvordan man foretager de investeringer, hvis nødvendighed man fremhæver. Det kan undertiden være bedre at vente til det tidspunkt, hvor man har fundet frem til den rigtige løsning, fastlæggelsen af de rigtige principper, fremfor at foretage noget hovedkulds.

Den højtærede undervisningsminister ved jo fra den debat, vi havde om denne lovgivning for godt 1½ år siden, at vi fra mit partis side ikke er fuldt ud tilfreds med opbygningen af støtten til de studerende. Den højtærede undervisningsminister ved, at det efter vor opfattelse er en skæv ordning. Man støtter med legater og lån, men glemmer at hjælpe de studerende, der søger helt eller delvis at klare sig selv ved arbejde i studietiden, eller de forældre, som yder økonomisk støtte til deres studerende børn. Den højtærede undervisningsminister, og det gælder også den højtærede finansminister, der dengang deltog i debatten, er jo helt klar over, at vi måtte regne med, at hele dette spørgsmål blev løst i sammenhæng med en stillingtagen til støtten til de studerende. Må jeg minde den højtærede undervisningsminister om, hvad der står i betænkningen fra 1958, da vi sidst ændrede loven. Det står i tillæg B. spalte 1209, Folketingstidendes årgang 1957-58:

„Spørgsmålet om at støtte de studerende gennem skattelempelser har ligeledes været rejst i udvalget og er drøftet i de stedfundne samråd. Såvel ministeren